

दुर्वच 3) was sich schwerlich sagen lässt, was man schwerlich behaupten kann; davon nom. abstr. ०त् n. SARVADARĀṆAS. 26, 20.

दुर्वचक्र (von दुर्वच) adj. wohl schwer zu beantworten: ०योगा: unter den 64 Kalā Schol. zu Buḷg. P. 10, 43, 36 und unter कला 11). दुर्वाच-क्रयोगा: Verz. d. Oxf. H. 217, a, 9.

1. दुर्वचम् सो ऽधिनिषो दुर्वचाभिः Buḷg. P. 10, 33, 18. schlechte —, dumme Worte (Gegens. युक्तिगुक्तं वचनम्) Spr. 2492.

दुर्वचिन् (2. दुप् + चि०) m. ein Bösewicht von Kaufmann KATHĀS. 101, 333.

दुर्वर्ण m. eine schlechte Farbe, Unreinigkeit: यथा हेमि स्थितो वक्रि-दुर्वर्णो हति धातुनाम् Buḷg. P. 12, 3, 47.

दुर्वस adj. (f. घ्रा) durch seine Gegenwart Unheil bringend R. 7, 86, 12, 17.

2. दुर्वाच TS. 6, 2, 9, 1. den Leuten Böses nachredend Spr. 223.

दुर्वाचक्रयोग m. pl. s. u. दुर्वचक्र.

दुर्वाच्य n. böse —, beleidigende Worte Buḷg. P. 10, 68, 29.

दुर्वात (2. दुप् + वात) m. Furz; davon दुर्वातम्, ०यति Jmd (acc.) beforzen Buḷg. P. 11, 23, 39.

दुर्वाद eine boshafte Rede Spr. 132.

दुर्वार Spr. 3842. RAṆĪV. 33, 10. KATHĀS. 33, 97. 39, 73. 97, 3. 114, 101.

दुर्वामस adj. in Verbindung mit उपपुराण wohl fehlerhaft für दैर्वा-सस Verz. d. Oxf. H. 80, a, 4.

दुर्विगाह्य tief, unergründlich: मुनि Buḷg. P. 11, 8, 5. शब्दत्रक्षन् 21, 36.

दुर्विदग्ध genauer verdreht, verschoben.

दुर्विध 1) LA. (II) 91, 7.

दुर्विनय KATHĀS. 112, 212. 114, 69.

दुर्विनीत 1) ungezogen Spr. 4378. 2737. 4180.

दुर्विमर्श (2. दुप् + वि०) adj. schwer zu untersuchen, — prüfen Buḷg. P. 10, 49, 29.

दुर्विपक्ष 1) von Personen Buḷg. P. 10, 44, 36. 71, 5. 78, 13.

1. दुर्वृत्त Schlechtigkeit, Gemeinheit Spr. 799, v. 1.

2. दुर्वृत्त (f. घ्रा) Spr. 4083. KATHĀS. 68, 49. 124, 239. Buḷg. P. 10, 44,

32. RĀĀ-TAR. 3, 293 (घ्र०). arm Spr. 1201. dem es schlecht geht, unglücklich 1200.

दुर्वृत्ति Schlechtigkeit, Gemeinheit Spr. 799.

दुर्वर (2. दुप् + वैर) adj. in arger Zwietracht lebend Buḷg. P. 10, 13, 60.

दुर्व्यसन (2. दुप् + व्य०) n. eine schlechte Leidenschaft, Laster KATHĀS. 73, 73.

दुर्वृद् 2) Buḷg. P. 10, 43, 9. •

दुर्ला, lies N. einer der sieben Kṛttikā und vgl. TS. Comm. 2, 423.

दुवस्तु m. N. pr. eines Mannes mit dem patron. Vāndana, angeblichen Verfassers von RV. 10, 100.

दुश्चरित adj. (f. घ्रा) schlecht handelnd KATHĀS. 77, 47.

दुश्चर्मन् = शिपिविष्ट (so auch H.) HALĀJ. 3, 31.

दुश्चारिन् Spr. 4743, v. 1. KATHĀS. 60, 6. 63, 16.

दुश्चित्त (2. दुप् + चि०) n. ein dummer Gedanke KATHĀS. 101, 243.

दुश्चेतस् (2. दुप् + चे०) adj. bösesinnig Spr. 3729.

दुश्चेष्टा (2. दुप् + चे०) f. schlechtes Benehmen Spr. 648.

दुश्चेष्टित schlechtes Betragen, böses Treiben Spr. 2866.

दुश्चयन 2) ŚĀU. D. 246, 16. fg.

दुष्कृत vgl. Spr. 4444.

दुःशिक्षित (2. दुप् + शि०) adj. schlecht unterwiesen, — erzogen: घ्र-दो दुःशिक्षितस्यैव विलासः को ऽपि वेधसः KATHĀS. 72, 14.

दुःशिष्य (2. दुप् + शि०) m. ein schlechter Schüler KATHĀS. 63, 172.

दुःशील Spr. 4473. f. घ्रा N. pr. eines Frauenzimmers KATHĀS. 38, 68.

दुःश्रव (2. दुप् + श्रव) adj. unangenehm zu hören, übel klingend; n. Kakophonie ŚĀU. D. 374. ०त् n. dass. 212, 15. 379. 386.

1. दुष्-देशकालविकीनानि कर्माणि विपरीतवत् । क्रियमाणानि दुष्प-त्ति क्वीष्यप्रयतेष्विव ॥ zu Schanden werden Spr. 4216. sich vergehen (von einem Weibe) 3832. fehlerhaft —, mangelhaft sein SARVADARĀṆAS.

90, 10. Ind. St. 8, 113. — दुष्ट fehlerhaft, mangelhaft: ०गत् HALĀJ. 2, 70. Aussprache RV. PRĀT. 14, 2. पद् Verz. d. Oxf. H. 207, a, 13. feindlich gesinnt Spr. 4900. — caus. 1) Sp. 701, Z. 20 in साधसद्वृत्तित्वाद्दुष्-देवतैर्दूषितं eingeschüchtert, um seine Unbefugtheit gebracht; vgl. Spr. 2600. 1184. — 3) वरं तमुपकर्तारं दोषदद्या च दूषयेत् Spr. 3031.

— उप caus. ०दूषित mit einem Makel behaftet: ज्ञातिमात्रोपदूषित R. 7, 39, 2, 52.

— प्र, घमित्रो मित्रतो याति मित्रं चापि प्रदुष्यति so v. a. untreu werden Spr. 3360. इन्द्रियाणां प्रदुष्टानां कृयानामिव धावताम् । कुर्वति धृत्या सारथ्यम् so v. a. wild geworden, ausschweifend R. 7, 39, 2, 23.

— वि caus. verunglimpfen: परगुणान् Spr. 3729.

2. दुष्, दुर् AV. PRĀT. 2, 60. 63. Z. 20 lies दूत् st. दूत्; Z. 21 lies दुर्ध st. दूर्ध.

दुष्कृत m. N. pr. eines Fürsten R. 7, 19, 5. v. 1. für दुष्मन् HARIV. 1721. fgg. in der neueren Ausg.

दुष्करण Z. 1 lies = दुष्कर st. dass. und vgl. noch Ind. St. 5, 133.

1. दुष्कर्मन् KATHĀS. 39, 38.

दुष्कौर्ति f. Unehre, Schande Buḷg. P. 10, 37, 42.

दुष्क्रम (2. दुप् + क्रम) adj. in falscher Reihenfolge stehend, versetzt, verstellt; davon nom. abstr. ०ता ŚĀU. D. 376. 226, 19.

दुष्क्रीत vgl. u. प्रतिदेय.

दुष्टता, मातृ० KATHĀS. 74, 164.

दुष्टनाशिनी f. N. pr. der Schutzgöttin der Samindhana Verz. d. Oxf. H. 19, a, 42.

दुष्टबुद्धि 1) adj. Böses im Sinne habend gegen (उपरि) Jmd PAKĀT. 22, 11. 64, 13. — 2) m. N. pr. eines Bösewichts KATHĀS. 60, 212. fgg.

दुष्टलाङ्गल n. Bez. einer best. Gestalt (संस्थान) des Mondes VARĀH. BHU. S. 4, 10. — Vgl. लाङ्गल.

दुष्टानुर (दुष्ट + आ०) m. ein schlechter —, ungehorsamer Patient KATHĀS. 60, 120.

दुष्पुत्र Buḷg. P. 10, 48, 34.

दुष्प्रकृति, सकृय Spr. 2610.

दुष्प्रस (2. दुप् + प्रस) adj. schlechte Kinder habend Buḷg. P. 10, 49, 4.

दुष्प्रवेश 1) KATHĀS. 73, 346. 102, 12. schwer hineinzubringen SUCR. 2, 22, 18.

दुष्प्रेत adj. (f. घ्रा) nicht leicht zu Gesicht kommend Buḷg. P. 10, 62, 24. 29.

दुस्तर्क्य (2. दुप् + त०) adj. schwer zu errathen, — herauszufinden Schol. zu NAISH. 22, 47.